

[Fogh Rasmussen]

fremsætter de fælles ændringsforslag, der skal fremsættes for at udmønte aftalen. Hvis det derimod ikke lykkes at nå en finanslovaftale, kan det blive aktuelt, at partier i oppositionen fremsætter deres egne ændringsforslag. Men det kan vi først tage stilling til, når vi ser, hvordan forhandlingerne mellem regeringen og oppositionens partier forløber. Sådan har vi gjort alle tidligere år, og det er naturligt, at vi følger samme fremgangsmåde i år.

Men på den givne foranledning vil jeg præcisere, at der er to meget klare hovedpunkter i det, Venstre vil føre frem i disse forhandlinger om finansloven. Det første hovedpunkt er: Vi skal have fjernet stigningen i de offentlige udgifter. Og det andet er: Vi skal have genindført den stramme styring af statens udgifter. For så vidt angår det første punkt, at få fjernet stigningen i de offentlige udgifter, er det ikke lykkedes os under det hidtidige arbejde i Finansudvalget at få fuldstændig afdækket, hvor regeringen selv mener de reelle udgiftsloft ligger. Derfor vil en del af vores bestræbelser under de finanslovforhandlinger, der nu kommer, gå ud på at få klart afdækket, hvor det reelle udgiftsloft ligger, og hvad regeringen selv skønner udgiftsloftet til. Med udgangspunkt i den kortlægning vil vi så tage bestik af situationen.

Jeg kan pege på, at ud over det udgiftsloft, som regeringen gennemførte i foråret i forbindelse med skattereformens vedtagelse, har det foruroliget os temmelig meget at se finansministerens seneste opgørelse fra i går over udviklingen i udgifterne på flygtningeområdet. Jeg må sige, at man godt kan frygte, at udviklingen i udgifterne på flygtningeområdet næsten er ude af finansministerens kontrol, og det rejser to spørgsmål. Det ene er spørgsmålet om styringen af udgifterne på flygtningeområdet, og det andet er spørgsmålet om at få en sådan opstramning af udlændingelovgivningen, at vi kan undgå en kraftig stigning på dette område.

Så det, der giver vanskelighederne, er altså, at vi ikke kan nøjes med at se på de udgiftsloft, som regeringen fik vedtaget i foråret. Der er kommet mere til i mellemtiden, som vi er nødt til at interessere os for, og det vil vi gå meget intensivt ind i under de finanslovforhandlinger, som nu kommer.

Det andet hovedpunkt er at genindføre den stramme styring af udgifterne. Vi må sige, at vi er dybt betænkelige ved, at den nye finansmi-

nister har indført det, der hedder et udgiftspolitisk udgangspunkt. Hvor den tidligere regering forsøgte at styre de offentlige udgifter ved at lægge et loft ind over udgifterne, som betød, at hver eneste gang der var nogen, der kom og bad om nye udgifter på ét område, så var udgangspunktet, at så skulle finansieringen skaffes ved, at der blev fundet besparelser på et andet område. Sådan har vi styret udgifterne hidtil.

Den nye regering har fjernet loftet og i stedet indført et gulv, som betyder, at der laves et udgangspunkt, og herfra kan udgifterne så stige. Vi vil have genindført det udgiftspolitiske måltal som styringsinstrument.

Lad mig endelig nævne, at der er nogle enkeltpunkter, vi gerne vil tage fat på. Nu tillader tiden ikke, at jeg kommer ind på dem alle, og jeg vil bare trække et enkelt punkt frem her.

Vi er dybt bekymrede over den ændring, der er sket for pensionisterne, hvor regeringen her i foråret har besluttet at skære pensionisternes grundbeløb ned. Til gengæld er pensionstillægget forhøjet, men det har den virkning, at pensionister med indtægter ved siden af folkepensionen oplever en forringelse i forhold til dem, der ikke har det, fordi pensionstillægget er afhængigt af indkomsten. Vi ser en gentagelse af den typiske socialdemokratiske politik: Hvis folk har en opsparing, som de har lavet i deres aktive år, bliver de straffet på deres ældre dage ved at blive stillet ringere med deres folkepension, end andre gør.

Det er klart et kritisk punkt, som vi vil dyrke meget under de finanslovforhandlinger, som nu kommer i gang, og sådan vil der rundt omkring være en række enkeltpunkter ud over de to hovedpunkter, som jeg her har nævnt.

Hele regeringens udgiftspolitiske filosofi hviler på den forkerte antagelse, at man er i stand til at skabe beskæftigelse ved at gøre staten større. Det kan man ikke, for finansministeren har ikke selv penge. Hvis han vil give flere penge ud, er han også nødt til at tage flere penge ind. Lige så mange arbejdspladser, som han tror han skaffer, lige så mange kvæler han.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Hr. Fogh Rasmussen mener ikke, at jeg forholder mig korrekt til bogen om minimalstaten, og siger, at jeg i hvert fald bør citere rig-